

Maade, hvorpaa Afgiften af de faste Eiendomme skal beregnes, at henvise til Loven af 11te Februar 1863. Denne Lov, hvorved Kjøbstædernes Afgiftsberegning for faste Eiendomme er slaaet fast, er nemlig, saavidt Udvalget betjendte, ikke endnu gennemført i samtlige Kjøbstæder, og da det paa den anden Side ikke gaar an ved Indlemmelsen at fastsætte Erstatningssummen efter de Afgifter, der nu paahvile Eiendommene i saadanne Kjøbstæder, hvor bemeldte Lov ikke er gennemført, saa har man anset det for nødvendigt at gjøre det til en Betingelse, at Afgiften beregnes efter den nævnte Lov. Ganske vist er dette paa en Maade en Indskrænkning i Lovens Omraade, men denne Indskrænkning vil ikke have meget at betyde. Det tør nemlig vistnok forudsættes, at bemeldte Lov om ganske kort Tid vil være gennemført i de fleste Kjøbstæder, og den høitærede Indenrigsminister, der jo kjender dette Forhold nærmere, vil maasse kunne sige os, hvor lang Tid der vil hengaa dermed. — Vædringsforslaget under Nr. 4 sigter til saadanne Tilfælde, hvor en enkelt Mand tilhørende Landgrund ligger fuldstændig omsluttet af Kjøbstaden, hvor altsaa Betingelserne i Lovforslagets § 1 ikke kunne komme tilstede, og hvor Sagen derfor slet ikke kan bringes ind til Regeringens Afgjørelse. Vædringsforslaget tilsigter i saadanne Tilfælde alligevel, at indrømme en Indlemmelse i Kjøbstaden efter Byraadets Begjæring, dog imod en efter samtlige Forhold afpasset Erstatning, der i Mangel af mindelig Overenskomst fastsættes af Indenrigsministeren. — Vædringsforslaget til § 5 er en Konsekvens af den Forandring, der er foreslaaet til § 1, idet man anser det for en Selvejlsøge, at den Kommune, som har begjært Indlemmelsen, og i hvis Interesse den altsaa maa formodes, at ske, skal bære de i Øvrigt vistnok mindre betydelige Udgifter, hidrørende fra de paagjældende Eiendommers Overførelse i andre Kanteregistre etc. — Der er endnu af to ærede Medlemmer af Thinget stillet et Vædringsforslag, men jeg skal afholde mig fra at udtale mig derom, indtil jeg har hørt de ærede Medlemmers Motivering.

Wogensen: Naar jeg har tilladt mig i Forbindelse med min ærede Sidemand (S. Andersen) at stille et Vædringsforslag, saa er det for at indskrænke Kjøbstadkommunens Ret til at indbringe saa meget Hartkorn, som den selv maatte finde Anledning til at indbringe, uden at Landkommunen kan fordrø nogen Godtgjørelse derfor. Det kunde jo nemlig hende, at der laa et betydeligt Kvantum Hartkorn op til Byen, og naar denne saa androg om at faae dette Hartkorn indlemmet, da vil der efter Lovforslaget ikke være Noget til Gænde derfor, forsaavidt Indenrigsministeriets Tilladelse dertil kan faas, og der kunde da være Tilfælde, hvor Ministeriet gav en saadan Tilladelse, i hvilke der kunde paaføres Landkommunen

et stort Tab. Efter § 1 i Lovforslaget behøver jo kun den ene af Parterne at indbringe et Andragende, og denne Part kan maasse derved faae Indfyldelse paa Ministeriets Beslutning. For altsaa at betrygge Landkommunen have vi foreslaaet at sætte een Lønde Hartkorn som det største Areal, Kjøbstadkommunen kan indbringe uden Godtgjørelse til Landsfognet. Vi havde egentlig tænkt os, at det var heldigere, om Lovforslaget forlangte, at alle tre Parter skulde være enige om Inddragelsen, men vi have frafaldet denne Tanke paa Grund af de Vanskeligheder, der kunde være forbundne med dens Gjennemførelse. Man maa husse paa, at det meget ofte er smaa Kommuner, der grænse op til Kjøbstaden — det er tit Ammegogne til selve Byen —, og det vilde dog ikke være rigtig, om de, for at tilfredsstille Kjøbstadkommunens Ønsker, skulde lide et Tab, som de ikke godt kunde bære. Var det, jeg vil ikke sige hele Landet, men kun Amtskommunen, der skulde gjøre et saadant Tilskud af Jord til Byen, saa kunde jeg forstaa, at der ikke blev Tale om Godtgjørelse, men hvor det er en enkelt lille Kommune, der skal gjøre Tilskudet, synes jeg ikke, det er billig at forlange noget Saadant uden Godtgjørelse. Jeg vil derfor bede taget under nøie Overveielse, om man ikke kunde vedtage vort Vædringsforslag. Vedtages det, maa der jo ske en lille Tilføielse til § 3.

Quistgaard: Jeg er ikke sikker paa, at det foreliggende Lovforslag fuldkommen fyldestgjør den Handlefrihed, som ved samme egentlig har været tilfattet; men naar dette gjælder Lovforslaget — idet jeg for Øvrigt erkjender de enkelte af Udvalget stillede Forslag som Forbedringer — maa det efter min Overbevisning i langt højere Grad gjælde det Vædringsforslag, der nu blev motiveret af den ærede foregaaende Tale, thi dette Forslag vil virke i høj Grad hemmende for Tilveiebringelsen af en ønskelig Ordning. Jeg kunde endda have forstaaet, om det var blevet foreslaaet, at den af Parterne, som maatte have Fordel af Indlemmelsen, hvad enten det nu var Landkommunen eller Kjøbstaden, skulde yde den anden Kommune en passende Erstatning. Jeg for mit Vedkommende kjender i det Mindste et Tilfælde, hvor Byen vil kunne til at paatage sig store Byrder ved en saadan Indlemmelse, idet der nemlig er Tale om at indlemme et Landdistrikt, der tilbørlig beboes af Arbeidere og den fattigste Del af Landsfognets Befolkning, og denne Del af Landdistriktet kan maasse nok udgjøre mere end 1 Td. Hartkorn. Dette Landdistrikt medfører meget store Byrder, og som et enkelt Bevis derpaa skal jeg blot nævne, at Landkommunen allerede har ydet Byen et betydeligt Vedelag for at have overtaget Distriktets Stolevesen. Paa den anden Side ere de Indtægter fra det paagjældende Distrikt, der kunne ventes at ville indfyde i Byens Kasse, ikke saa store, at de staa i noget rimeligt Forhold til